

கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு

Imagination as a Literary Element

J. Ayyappan*

Department of Tamil Studies, Annamalai University,
Annamalai Nagar – 608 002, Chidambaram, Tamil Nadu 608002, India

Senthil Kumar

Department of Tamil Studies, Annamalai University,
Annamalai Nagar – 608 002, Chidambaram, Tamil Nadu 608002, India

*Corresponding author: jiyyappantamil@gmail.com

Published: 27 June 2023

To cite this article (APA): Ayyappan, J., & Kumar, S. (2023). கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு: Imagination as a Literary Element. *Journal of Valartamil*, 4(1), 72–82. <https://doi.org/10.37134/jvt.vol4.1.7.2023>

To link to this article: <https://doi.org/10.37134/jvt.vol4.1.7.2023>

சுருக்கம்: இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட கவிதைகளை வாசகர்கள் படிக்கும்போது, அதே உணர்வுகள் எழுகின்றன. விரைவாக மங்கிப்போகக்கூடிய உணர்ச்சிகளை நாம் எப்படி வைத்திருக்கலாம் அல்லது மீட்டெடுக்கலாம்? காலமும் வாழ்க்கை முறையும் மாறினாலும், உணர்ச்சிகள் மாறுவதில்லை. இந்த உணர்வுகள் பல வருடங்களுக்குப் பிறகும் கற்பனையைத் தூண்டும் சக்தி கொண்டவை. எழுத்தாளன் தனது எழுத்தில் வெற்றிபெற கற்பனை வளம் உதவியிருக்கிறது. கற்பனை இல்லாமல், கூழ் இல்லாத சில பழங்களைப் போல எழுதுவது பயனற்றது. எழுத்தாளன் கற்பனையில் பிறந்தவன்; அதை கட்டாயப்படுத்த முடியாது. இலக்கியக் கற்பனை இல்லாத இலக்கியத்தை யாரும் படிக்க விரும்புவதில்லை. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு தன் கற்பனையை எப்படி பயன்படுத்துவது என்று தெரியும், ஆனால் ஒரு வாசகனுக்கு தெரியாது. ஒரு எழுத்தாளர் தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தி தான் எவ்வளவு படைப்பாற்றல் மிக்கவர் என்பதைக் காட்ட முடியும். அவ்வாறே, சங்கப் புலவர்களும் தங்கள் எழுத்தின் ஒரு பகுதியாக உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். உலகத்தைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை கற்பனை மூலம் சொல்ல முடிகிறது.

முக்கிய வார்த்தைகள்: படைப்பாளி, எழுத்தாளர், இலக்கியம், உணர்ச்சி, கற்பனை, கட்டுக்கதை, படைப்பு கற்பனை, துணை கற்பனை, விளக்க கற்பனை, உணர்வுகள், உணர்வு

Abstract: When readers read poetry written two thousand years ago, the same feelings are evoked. How could we keep or recover the emotions that have a propensity to fade away quickly? Although time and lifestyles may change, emotions never do. These feelings still have the power to spark the imagination after so many years. Imagination has helped the author succeed in his writing. Without imagination, writing is useless, like some fruit without any pulp. The writer is born with imagination; it cannot be forced. Nobody wants to read literature that lacks literary imagination. A writer knows how

கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு

to use his imagination, but a reader does not. A writer can use his writing to show how creative he is. In the same way, Sangam poets use imagery well as part of their writing. Imagination lets them say what they think about the world.

Key words: creator, writer, literature, emotion, imagination, myth, creative imagination, associative imagination, interpretative imagination, senses, feeling

ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட பாடல்களை இன்று படித்தாலும், அன்றைய கால உணர்வினையே இன்றும் ஏற்படுத்துகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோன்றி மறைந்து போகும் உணர்வினை, மீண்டும் உயிர்பெறச் செய்வது எவ்வாறு? காலங்கள் மாறினாலும் வாழ்க்கை முறை மாறினாலும் உணர்வுகள் மாறுவதில்லை. அவ்வுணர்வினைப் பல நூற்றாண்டுகள் கடந்து மீண்டும், தட்டி எழுப்ப வல்லது கற்பனை. கற்பனையின் துணைக்கொண்டே படைப்பாளன் தனது படைப்பில் வெற்றியடைகிறான். கற்பனையில்லா இலக்கியம் சதைப்பற்றற்ற பழம். அப்பழத்தை யாரும் சுவைக்க விரும்புவதில்லை. அப்படித்தான், கற்பனையில்லா இலக்கியத்தை எவரும் வாசிக்க விழைவதில்லை. ஒருவரிடம் கற்பனை புதியதாகத் தோன்றுவதில்லை. அவரவருடன் ஒட்டிப் பிறந்ததே. கற்பனையை வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவன் படைப்பாளன். வெளிப்படுத்தத் தெரியாதவன் வாசிப்பாளன். அவ்வகையில், கற்பனையைத் திறம்பட கையாண்டுள்ளனர் சங்கப் புலவர்கள். அவர்கள் தங்கள் கருத்தினை வெளிப்படுத்த அரணாய் நிற்பது கற்பனையே.

திறவுச் சொற்கள்

படைப்பாளன், இலக்கியம், உணர்ச்சி, கற்பனை, புனைதல், படைப்புக் கற்பனை, இயைபுக் கற்பனை, கருத்து விளக்கக் கற்பனை, புலன், உணர்வு.

நுழையும் முன்

ஓர் இலக்கியத்திற்கு உயிர்நாடியாகத் திகழ்வது உணர்ச்சி என்றால், அவ்விலக்கியத்திற்கு அணி செய்து அழகுகூட்டுவது கற்பனை. உணர்ச்சியும், கற்பனையும் விரவிக்கிடக்கின்ற இடம் இலக்கியம். இவை ஒன்றையொன்று மிஞ்சிகின்ற அளவிற்குக் கவிஞனின் மனத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, இலக்கியத்தில் இயங்குகின்றன. ஆகையால்தான் உணர்ச்சி, கற்பனை இரண்டின் வெளிப்பாடே கவிதை என்கின்றனர் திறனாய்வாளர்கள். ஒரு நாணயத்திற்கு இருபக்கங்கள் எப்படி இன்றியமையாததோ, அதுபோலதான், இலக்கியத்திற்கு உணர்ச்சியும், கற்பனையும் இன்றியமையாதது. உலக இலக்கியங்களில் தனக்கெனச் தனிச் சிறப்பிடத்தைக் கொண்டு திகழ்வது சங்க இலக்கியங்கள். இன்றளவும், அதன் சிறப்புகள் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் சங்கப்

புலவர்கள். ஐம்புலன்களும் மனமும் உணர்வனவற்றைச் சொற்கள் துணை கொண்டு புலவன் இலக்கியமாகப் படைக்கின்றான். இவ்வாறு, இலக்கியம் படைப்பதற்கு அடிப்படையாய் அமைவதே கற்பனை. எனவே, இலக்கியப் படைப்பிற்கு முதன்மையான தேவை கற்பனையாகும். இவற்றில் வெற்றி கண்டவர்கள் சங்கப் புலவர்கள். அவ்வகையில், சங்கப் புலவர்கள் இலக்கியப் படைப்பில், தாங்கள் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்வதற்குக் கற்பனை எவ்வாறு துணை செய்கிறது என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கற்பனை

“கற்பனை” என்னும் சொல், நமக்குக் கிடைத்த பழமை வாய்ந்த இலக்கிய, இலக்கண நூல்களான சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியத்திலும் கூட எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கற்பனை பற்றிய ஆய்வும் குறைவே. மேனாட்டில் இது பற்றிய ஆய்வு விரிவாக அமைந்துள்ளது. அதாவது, கற்பனையைக் குறித்த கோட்பாடுகளை மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்துள்ளனர். வாய்மொழி இலக்கியம், வட்டார வழக்குகளிலும் கூட கற்பனை என்ற சொல் இடம்பெறவில்லை என்றாலும், அதனுடைய சாராம்சத்தைக் கொண்ட தொடர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவன் இல்லாத ஒன்றை “இட்டுக்கட்டிச் சொல்கிறான்” எனல், அதேபோல் இது நடக்கும் என “மனப்பால் குடிக்காதே” எனல், “பகற்கனவு காணாதே” போன்ற இயல்பாகப் பயன்படுத்தும் அன்றாட பேச்சுவழக்குத் தொடர்களில் கற்பனையின் சாயலைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில்,

**“கற்பித்தான் நெஞ்சு அழுங்க பகர்ந்து உண்ணான்
விச்சைகண்
தப்பித்தான் பொருளோ போல் தமிழவே” (கலித். - 149)**

என்ற கலித்தொகை அடியில் கற்பித்தான் என்னும் சொல் இடம்பெறுகிறது. திருமூலரின் திருமந்திரத்தில்தான் முதன்முதலாக கற்பனை என்னும் சொல் இடம்பெறுகிறது.

**“கற்பனை யற்றக் கனல்வரியே சென்ற” (திருமந்திரம்
- 608)**

“கழிந்த கற்பனை நாளும் குறுகி” (திருமந்திரம் -118)

கற்பனைப் பற்றிய தொல்காப்பியரின் கருத்து

கற்பனை என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை என்றாலும், அதற்கானத் தோற்றுவாயினை உவமவியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். உவமை எங்கே பயின்றுவந்தாலும், அது கற்பனையின்பாற்பட்டதே எனலாம். அதாவது,

கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு

“உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளங்காலை” (தொல்.நா. 1223)

என்ற நூற்பாவின் வழி உவமையைக் கூறும்போது உயர்ந்த பொருளில் கூறவேண்டும் என்கிறார். மேலும்,

“சிறப்பே நலன் காதல் வலியோடு

அந்நாற் பண்பும் நிலைக்களன் என்ப” (தொல். நா.1224)

உவமையை உயர்ந்தவற்றோடு உவமிக்கப்பட்டாலும் அவை, சிறப்பு, நலன், காதல், வலி ஆகிய நான்கு தன்மைகளை இருப்பிடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்பதை தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. உவமையும் பொருளும் ஒத்ததாகவே அமையவேண்டும் என்பதை,

“உவமும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்” (தொல். நா.1228)

என்ற நூற்பா வழி அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியர் அகத்திணை மரபுகளைச் சொல்லும்போது,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” (தொல். நா. 1003)

என்றும்,

நாற்கவிராச நம்பி அகப்பொருளில்,

“புனைந்துரை உலகியல் எனும் திறம் இரண்டிலும்

தொல்லியல் வழாமல் சொல்லப் படுமே” (அக. விளக்கம் - 2)

என மேற்கண்ட இரண்டு நூற்பாவிலும் உள்ள நாடக வழக்கு, புனைந்துரை என்னும் இரண்டுமே கற்பனையின் பாற்பட்டதே. ஏனெனில், அகப்பொருளைச் சொல்லும்போது சுவைபடப் புனைந்துரைத்தலும், உள்ளதைக் கூறுதலும் என இரண்டு வகையில் கூற வேண்டும் என்பது மரபு.

திறனாய்வளர்களின் பார்வையில் கற்பனை

கற்பனை என்ற தமிழ்ச்சொல் ஆங்கிலத்தில் “IMAGINATION” என்று வழங்கப்படுகிறது. ரிச்சட்ஸ் என்ற அறிஞர் கற்பனையை உணர்த்தும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு அறுவகைப் பொருளைத் தருகிறார்.

1. “மனக்கண்ணில் பொருளைக் காணுதல்.
2. உவமை உருவகம் முதலியவற்றால் பொருள்களை உறவாக்கிக் காணுதல்.
3. பிறருடைய மனநிலையை - இன்ப துன்பங்களை உணர்தல்.

4. வெவ்வேறாக உள்ள பொருள்களை இயைத்துக் காணுதல்.
5. வாழ்க்கையின் அனுபவத்தை வெவ்வேறு வகையில் அமைத்துக் காணுதல்.
6. பொருள்களை உள்ளவாறே உணரும்போது, மாறுபட்ட பொருள்களை நிறுத்திக் காணுதல்.” (இலக்கியத்திறன் ப.106 -107)

“கற்பனையை அறிவிற்குத் துணையாகக் கையாண்டு, இன்பத்தை உண்மையோடு இணைத்துக்கூறும் கலையே இலக்கியக் கலையாகும்” என்று அறிஞர் ஜான்சன் கூறுகிறார். (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ப. 1) அறிஞர் ஜான்சன் கூற்றிலிருந்து, இலக்கியத்தில் கற்பனையின் இன்றியமையாமையை அறியமுடிகிறது.

“புலனறிவால் பெறும் இயற்கைக் காட்சிகளை உள்ளத்தில் கருத்தியல் வடிவங்களாகப் படைப்பதே கற்பனை” என்பார் வோர்ட்ஸ்வொர்த் (இலக்கியத்திறனாய்வும் படைப்பிலக்கியமும் ப. 20)

“காதல் உணர்ச்சி கற்பனையில்தான் செழுமையும் முழுமையும் பெறுகிறது. கண்களால் பொருள்களை நேரில் காணும்போது காட்சிகள் ஏற்படுத்திய இன்ப உணர்ச்சியால் கற்பனை தோன்றுகிறது” என்ற அடிசன் குறிப்பிடுகிறார். (இலக்கியத்திறனாய்வு இசங்கள் கொள்கைகள் ப. 94)

“புலன் உணர்ந்ததை மனக்கண்ணில் காணும் திறனே கற்பனை” என்று வில்லியம் டெய்லர் கூறுகின்றார். (இலக்கியத்திறனாய்வு இசங்கள் கொள்கைகள் ப. 95)

“கற்பனை என்பது பார்த்த ஒரு பொருளின் தன்மையை நினைவுக்குக் கொண்டு வருதல் ஆகும். எனவே, நினைவும் கற்பனையும் என்றெனக் கருதக்கூடும். நினைவுக்கும் கற்பனைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. முன்னர்க்கண்ட ஒரு பொருளை மீண்டும் மனத்தில் கொண்டு வரும் நிலை நினைவுக்கும் உண்டு. கற்பனைக்கும் உண்டு. மனத்தில் கொணரும் அப்பொருளிடத்து மறுபடியும் அனுபவத்தை ஏற்றும் தன்மை நினைவிற்கு இல்லை. அதைச் செய்ய வல்லது கற்பனை ஒன்றே” என்கிறார் அ.ச. ஞானசம்பந்தன். (இலக்கியத்திறனாய்வு இசங்கள் கொள்கைகள் ப. 94)

“கற்பனை என்பது கவிஞன் தான் கண்ட காட்சிகளைத் தன்விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உருமாற்றிப் படைக்கும் செயல்திறன்” என்று அரங்க சுப்பையா கூறுகிறார். (இலக்கியத்திறனாய்வு இசங்கள் கொள்கைகள் ப. 95)

மேற்கண்ட திறனாய்வாளர்களின் கருத்துக்களை நிரல்படுத்திப் பார்க்குங்கால், ஒரு நிகழ்வு அல்லது செயலை எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றி தம் விருப்பத்திற்கேற்ப படைக்கும் திறனே கற்பனை என்பது தெளிவாகப் புலனாகிறது.

கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு

கற்பனையின் வகைகள்

கற்பனையின் வகைகள் குறித்துத் தமிழில் புதிய கருத்துக்கள் ஏதும் தோன்றவில்லை. மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளர்களின் இலக்கியத் திறனாய்வுகளையே நமது இலக்கியப் பேராசான்களும் பயன்படுத்தினர். வின்செஸ்டர் என்ற மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளர் கற்பனையை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தினார். 1. படைப்புக் கற்பனை (**Creative Imagination**) 2. இயைபுக் கற்பனை (**Associative Imagination**) 3. கருத்துவிளக்கக் கற்பனை (**Interpretative Imagination**).

கோல்ரிட்ஜ் என்னும் திறனாய்வாளர் கற்பனையை இரண்டாகப் பிரித்தார்.

1. முதனிலைக் கற்பனை (**Primery Imagination**) 2. இரண்டாம்நிலைக் கற்பனை (**Seconadry Imagination**)

கவிதைக் கலையில் சிறந்தவராகிய வோர்ட்ஸ்வொர்த் என்ற மேலைநாட்டுக் கவிஞர் இருவகைப்படுத்தினார். 1. ஆக்கக் கற்பனை 2. நினைவுக் கற்பனை.

கற்பனைப் பற்றி பல்வேறு அறிஞர்கள் தங்கள் கருத்திற்கேற்ப பல வகைப்படுத்தினாலும், வின்செஸ்டர் என்னும் திறனாய்வாளர் குறிப்பிடும் கற்பனையின் வகைகளையே பெரும்பாலான திறனாய்வாளர்கள் ஏற்கத்தக்க வகையில் உள்ளது. வின்செஸ்டர் குறிப்பிடும் கற்பனையின் வகைகள், சங்கப் புலவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்வாறு துணை செய்துள்ளது என்பதை ஆராயும் நிலையிலேயே இவ்விய்வு அமைகிறது.

படைப்புக் கற்பனை (**Creative Imagination**)

வெவ்வேறு இடங்களில் கண்ட இருகாட்சிகளை முழுவதும் வருணிக்காமல், தம் உள்ளத்தில் பதிந்த சிலவற்றை மட்டுமே தம் விருப்பத்திற்கேற்ப இணைத்துப் புதியதொன்றை முழுமையாகப் படைப்பது படைப்புக் கற்பனையாகும். அனுபவத்தில் கண்ட காட்சிகளை எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் இன்றி இணைத்து புதிய வடிவத்தைக் காட்டுகிறது படைப்புக் கற்பனை. இவ்வகையானக் கற்பனைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் பயின்றுவந்துள்ளன.

இரவில் காவலர்கள் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்கின்றனர். மேய்ச்சலின் பொருட்டு காட்டுப்பன்றியானது தினைப்புனத்திற்குச் செல்கிறது. தினைப்புனத்தின் நுழைவுவாயில் இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பன்றியானது தினைப்புனத்தில் நுழையும்போது, அந்த இயந்திரத்தின் மீதிருந்த பல்லியானது ஒலிக்குறிப்பு செய்தது. ஒலிக்குறிப்பினை உணர்ந்த பன்றி, தினைப்புனத்திற்குச் சென்றால் ஆபத்து நிகழும் என எண்ணி தன் இருப்பிடமான மலைக்குகைக்குச் சென்றதாம். இத்தகைய வளத்தினை உடைய தலைவனே! நீ இரவில்

எங்களைக் காண வருகின்றாய். அவ்வாறு வந்து செல்லும்போது, என்னுடைய உறங்காத கண்களும், நெஞ்சமும் உன்னுடனே சென்றுவிடுகின்றன. மீண்டும் என்னிடம் வராத நெஞ்சமும் கொடியது எனத் தோழி தலைவனை விரைவில் திருமணம் செய்யுமாறு வற்புறுத்துவதை,

**“எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தின்
செய்ம்ம் மேவல் சிறுகண் பன்றி
ஓங்குமலை வியன்புனம் படிஇயர் வீங்குபொறி
நூழை நுழையும் பொழுதின் தாழாது
பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்அளைப் பள்ளி வதியும் நாடன்”** (நற். 98)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடலில் புலவன் இரவில் தினைப்புனத்திற்குச் சென்றிருக்கமாட்டார். ஒருவேளை காவல்காப்போர் சொல்லக் கேட்டிருக்கலாம். இரவில் தினைப்புனத்தில் பல பறவைகள், விலங்குகளும் தத்தம் ஒலிக்குறிப்பை செய்யும் தன்மையுடையன. இவ்வாறு பல ஒலிக்குறிப்புகளுக்கிடையில் இது பல்லியின் ஒலிக்குறிப்புதான் என நுணுக்கமாக அறிதல் என்பது இயலாத ஒன்று. ஆனால் பன்றியின் செயலை நன்கு அறிவதற்கு இடமுளது. பல்லியின் ஒலிக்குறிப்பினை வீட்டில் இருக்கும்போதோ அல்லது வேறெங்காவது கேட்டு, அக்காட்சியினைக் கண்டிருப்பார். இவ்வாறு வீட்டில் கண்ட ஒருகாட்சியினையும், தினைப்புனத்தில் நிகழும் பன்றியின் செயலையும் இணைத்துத் தம் விருப்பத்திற்கேற்ப புதியதொரு காட்சியினைப் படைத்துக்காட்டியுள்ளார்.

ஒரு புலவன் முதல் நாள் காளை மாட்டின் செயலைக் காண்கிறான். அக்காளையின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்த்துக்கொண்டு ஓசையிடுவதால், அதனை விரட்ட தன் தலையை அசைக்கும். அவ்வேளையில், காளையின் கழுற்றில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கின்றன. அதே புலவன் அன்று இரவு ஒரு பெண் உறங்காமல் இருப்பதைக் காண்கிறார். இக்காட்சிகளைக் கண்ட புலவனின் உள்ளம் புதியதொன்றைப் படைக்க உள்ளம் விழைகிறது. அவ்விரு காட்சிகளையும் இணைத்துத் தம் விருப்பத்திற்கேற்பப் புதியதொரு காட்சியினைப் படைத்துக்காட்டுகிறார். இதனை,

**“சிறைபனி உடைந்த சேயரி மழைக்கண்
பொறைஅரு நோயொடு புலம்புஅலைக் கலங்கிப்
பிறரும் கேட்குநர் உளர்கொல் உறை சிறந்து
ஊதை தூற்றும் கூதிர் யாமத்து
ஆன்றுளம்பு உலம்புதொறு உளம்பும்
நாநவில் கொடுமணி நல்கூர் குரலே”** (குறுந். 86)

கற்பனை எனும் இலக்கியக் கூறு

எனும் பாடலின் வழி அறியலாம். வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர் காலத்தில் காளையின் முகத்தருகே, ஈக்கள் மொய்த்து ஓசையிட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஈக்களை விரட்ட காளையானது தன் தலையை அசைக்கும். அப்போது அதன் கழுத்தில் உள்ள மணிகள் அசைந்து ஒலி எழுப்பும். பிரிவுத்துன்பத்தால் தனிமையில் இருக்கும் என் செவிகளில் அம்மணியின் ஓசை கேட்கும். என்னைப்போல் உறங்காமல் மணியின் ஓசை கேட்கும் பிற மகளிர் உண்டோ எனத் தலைவி பிரிவு ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

இயைபுக் கற்பனை (Associative Imagination)

வெவ்வேறு இடங்களில் கண்ட இரு காட்சிகளை, அதுபோன்றது இது என ஒன்றோடுஒன்று இயைபுப்படுத்திக் கூறுவதே இயைபுக் கற்பனை. இக்கற்பனையில் இருகாட்சிகளும் ஒரேவிதமான உணர்ச்சியினைக் காண்பவருக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு, உணர்ச்சி ஒற்றுமையால் இயைந்து அமைக்கப்படுவது இயைபுக் கற்பனையாகும். ஆனால், படைப்புக் கற்பனையில் ஒரேவிதமான உணர்ச்சி ஏற்படுத்தவேயில்லை.

புலவர் ஒருநாள் கடற்கரைச் சோலையின் ஓரமாக நடந்து செல்கிறார். பெருங்கழியில் நெய்தல் மலர்களுக்கிடையில் துள்ளி விளையாடும் மீன்களை பிடித்து உண்டு, கொக்குகள் கடற்கரைச் சோலைக்குள் சென்று தங்குகின்றன. இவ்வாறானக் காட்சிகளைக் கொண்ட கடற்கரைச் சோலை, கடலுக்கு அழகை சேர்க்கும் விதமாக உள்ளது என அழகுணர்ச்சியைப் புலவனின் மனதில் ஏற்படுத்துகிறது. சில நாட்கள் கழித்து ஒரு அழகான பெண்ணைப் பார்க்கிறார். பெண்ணின் அழகுணர்ச்சியும், கடற்கரையின் அழகுணர்ச்சியும் இயைபுப்படுத்தி ஒருகாட்சியினைப் படைக்கிறார்.

“நெய்தல் இருங்கழி நெய்தல் நீக்கி
மீன்உண் குருகுஇனம் கானல் அல்கும்
கடல்அணிந் தன்று அவர் ஊரே
கடலினும் பெரிதெமக்கு அவருடை நட்பே” (ஐங். 184)

கடற்கரைச் சோலை கடலுக்கு அழகைத் தருகிறது. அந்த ஊரை உடையவன் தலைவன். அத்தலைவனுடைய நட்பு எமக்குக் கடலைக் காட்டிலும் பெரியது எனத் தலைவி வாழ்வியற் புலங்களைப் பரிமாறுகின்றாள்..

வில்லில் இருந்து புறப்படும் அம்பின் நிழலானது உடனுக்குடன் மறையும் தன்மையுடையது. அதன் நிழல் ஒரே இடத்தில் நிலைப்பதில்லை. வாழ்க்கையில் இளமையும் இன்பமும் நிலையானது அல்ல. இதனை உணர்ந்த புலவன் இவ்விரு காட்சிகளையும் இயைபுப்படுத்துகிறார்.

**“வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்
எய்கணை நிழலின் கழியும்இவ் உலகத்து
காணீர் என்றலோ அரிதோ அதுநனி
பேணீர் ஆகுவீர் ஐயஎன் தோழி”** (நற். 46)

பொருளீட்ட பிரிந்து செல்ல நினைத்த தலைவன் பிரிவினைத் தோழிக்கு உணர்த்துகிறான். அதற்குத் தோழி, பாலைநில வழியில் பிரிந்து செல்ல நினைக்கும் தலைவனே! வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பின் நிழலானது எப்படி மறையுமோ, அப்படி இன்பமும் இளமையும் மறையும். விரைவாக கழியும். அதனால் எங்கள் இளமையும் இன்பமும் கழிந்து போகும் அளவும் தலைவியைப் பிரியாது இருத்தல் வேண்டும் என்பதே தலைவியின் மனவுணர்வுக்கான வடிகாலே இந்தப் புனைவுகள்.

கருத்துவிளக்கக் கற்பனை (Interpretative Imagination)

இயல்பாக நிகழும் நிகழ்வின் மீது புலவன் தன்னுடைய கருத்தை ஏற்றிக்கூறுவது கருத்துவிளக்கக் கற்பனையாகும். அணிஇலக்கணத்தில் இதனை தற்குறிப்பேற்ற அணி என்பர்.

இரவு பகல் என்றில்லாமல் எப்பொழுதும் கடல் அலைகள் கடற்கரையை வந்து மோதும் தன்மையுடையன. இது இயல்பான நிகழ்வு. களவு வாழ்க்கையில் உள்ள பெண் தன் தலைவனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தின் காரணமாக, இரவெல்லாம் உறங்காமல் அழுது புலம்பி கொண்டிருக்கிறாள். என்னைப்போல் நீ யாரால் துன்பப்பட்டாய், இரவெல்லாம் உறங்காமல் உன் அழகுரல் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்று கடலை நோக்கித் தலைவி கூறுவதாய் அமைத்துள்ளார்.

**“யார்அணங் குற்றனை கடலே பூழியர்
சிறுதலை வெள்ளைத் தோடு பரந்தன்ன
மீன்ஆர் குறுகின் கானல்அம் பெருந்துறை
வெள்வீத் தாழை திரை அலை
நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும் நின்குரலே”** (குறுந். 163)

பூழி நாட்டாரின் வெள்ளாட்டுக்கூட்டம் பரவியதுபோல, மீனை உண்ண வெண்ணிறக் கொக்குகள் பரவி கடற்கரைச் சோலையில் நிற்கின்றன. கடல் அலைகள் வந்து மோதி அலைக்கும் நள் இரவிலும் உன் குரல் கேட்கின்றது. என்னைப்போல் நீயும் யாரால் துன்புறுத்தப்பட்டனை என்பது பாடலின் கருத்தாகும். இயல்பான கடல் நிகழ்வின் மீது புலவன் தலைவி கூற்றில் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

மரங்கள் இயல்பாகவே பூக்கும் தன்மையுடையது. ஆனால், ஆநிரை மேய்க்கும் இடையர்கள் சூடிக்கொள்வதற்காகவே குரா மரம் பூப்பதாக புலவர் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

**“கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனம் சேர்ந்த
குறுங்காற் குரவின் குவிஇணர் வான்பூ
ஆடுடை இடைமகன் சூடப் பூக்கும்
அகலுள் ஆங்கன் சீறா ரேமே” (நற். 266)**

கொல்லைகளில் இருப்பதும், ஆநிரை மேய்க்கும் சிறிய புனத்தைச் சார்ந்ததுமான குராமரங்கள் இடையர்கள் அணிந்து கொள்ளுமாறு பூப்பூக்கும். அத்தகைய சிறிய ஊரில் நீ பிரிந்து சென்ற காலத்தில் தங்கினோம். உன் பிரிவை முன்பும் தாங்கினோம். இனியும் தாங்குவோம் எனத் தலைவி கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தைக் கற்பனையின் துணைக்கொண்டு நோக்குங்கால், இலக்கியத்திற்குப் புலவனின் அனுபவமே வித்தாக அமைகின்றது. ஏனெனில், ஒவ்வாரு பாடலிலும் அமைந்துள்ள காட்சிகள் பெரும்பான்மையும் புலவனால் கண்டோ, கேட்டோ, மற்றும் மனதால் உணரப்பட்டதேயாகும். அவ்வாறு, தன் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட நிகழ்வு, தான் கூற விழையும் கருத்து, இவ்விரண்டையும் இணைப்பது கற்பனையே. கற்பனை இல்லை என்றால், அனுபவமும் கருத்தும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் போய்விடும். இதனால், இலக்கியத்தை வாசிப்போருக்குப் புரிதல் இருக்காது. ஆகவே, அனுபவத்தையும் கருத்தையும் இணைத்து வாசிப்போருக்கு இன்பத்தை அளிக்கவல்ல வகையில், கற்பனையை மெருகூட்டுதல் வேண்டும். இவ்வுத்தியினைச் சிறப்பான முறையில் கையாண்டவர்கள் சங்கப் புலவர்கள். ஆகையால்தான், சங்க இலக்கியம் பல நூற்றாண்டுகளைக் கடந்தும் குடத்தில் இட்ட விளக்காய் அல்லாமல், குன்றின் மேலிட்ட விளக்காய் திகழ்கின்றது.

துணை நின்றவை

1. அகப்பொருள் விளக்கம் : உரையாசிரியர் ச. திருஞானசம்பந்தம். கதிர் பதிப்பகம், தெற்கு வீதி, திருவையாறு - 613 204.
2. இலக்கியத் திறன் : டாக்டர் மு. வரதராசன். பாரிநிலையம், 90, பிராட்வே, சென்னை - 600 108
3. இலக்கியத் திறனாய்வு இசங்கள் - கொள்கைகள் : அரங்க. சுப்பையா. பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் 142, ஜானி ஜான்கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
4. இலக்கியத் திறனாய்வும் படைப்பிலக்கியமும் : ந. வெங்கடேசன். குகன் பதிப்பகம், 5,விகே.கே.பில்டிங், வடுவூர் - 614 019.
5. ஜங்குறுநூறு : உரையாசிரியர் இரா. செயபால் நியூ செஞ்சரி புக்ஹவுஸ் அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
6. குறுந்தொகை : உரையாசிரியர் இரா. செயபால் நியூ செஞ்சரி புக்ஹவுஸ் அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.

7. சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை (தொகுதி1,2,3) : உரை ஆசிரியர் அறிஞர் ச.வே. சுப்பிரமணியன். மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை - 600 108.
8. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு : எம்மார். அடைக்கலசாமி. ராசி பதிப்பகம், 90, கணேஷ்நகர், சேலையூர் அஞ்சல், சென்னை - 600 073.
9. தொல்காப்பியம் : இளம்பூரணம் உரை. சாரதா பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.
10. தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்) : உரையாசிரியர் கி. இராசா. பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் 142, ஜானி ஜான்கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.